

onderwijsvernieuwing 2.0

16/06/2009 | Marcel Schmeier M SEN | www.onderwijsgek.nl

Pabo's bieden sinds kort speciale voortrajecten aan om de eigen reken- en taalvaardigheid van de studenten op peil te brengen.

De TU Delft gaat een wiskunde-instaptoets invoeren omdat het wiskundeniveau van de eerstejaars bij de bètastudies zo laag is dat voor sommigen zelfs de sinus een probleem vormt.

De oorzaak hiervan is volgens mij het belabberde niveau van het rekenonderwijs in Nederland. Leerkrachten bezitten te weinig didactische kennis en moeten bovendien werken met realistische rekenmethodes die gebaseerd zijn op een filosofie: het sociaal-constructivisme. Bovendien wordt veel uit deze filosofie ook nog eens verkeerd uitgelegd of toegepast. Uitgevers, onderwijsvernieuwers en andere mensen die hun producten of diensten willen slijten, overspoelen scholen met hun ideeën en mooie praatjes zonder referenties en bewijzen.

Teveel leerkrachten weten onvoldoende wat de wetenschappelijke feiten zijn. De kenmerken van krachtig en effectief rekenonderwijs zijn hen niet bekend. Ze nemen de mooie praatjes aan en de rekenlessen lijken leuk en zinvol door alle contexten, materialen en spelletjes. Knippen, plakken, samenwerken en vooral geen dingen die saai zouden kunnen zijn, zoals tafels oefenen of rijtjes maken om een vaardigheid onder de knie te krijgen.

Ik moet toegeven: het ziet er leuk uit zo'n groep knippende en plakkende kinderen. Kijk toch eens hoe hard ze werken en wat voor leuke dingen we doen. Maar een goed opgeleide leerkracht weet dat de kracht van goed rekenonderwijs zit in het beheersen van de basisvaardigheden. Hiervoor is veel zinvolle leertijd nodig. Iets wat ontbreekt in de methoden van de onderwijsvernieuwers.

Gelukkig zijn er ook leerkrachten die aan de boom schudden en constateren dat kinderen de tafels niet meer beheersen, het eindniveau van de Cito-Eindtoets schrikbarend laag is en kinderen fouten maken in de meest simpele rekenbewerkingen.

Steeds meer kinderen vallen uit en worden op aparte leerlijnen gezet. Zo lijkt het alsof scholen zich inspannen om onderwijs op maat te bieden. Maar uit onderzoek blijkt dat deze gefragmenteerde instructie met remediërende materialen niet werkt. Het is effectiever om klassikale instructie te geven en daarna verlengde instructie te geven voor die leerlingen die dit nodig hebben. Aparte remediërende materialen wijken af van de uitleg in de klas en oefenen de vaardigheden te geïsoleerd: verwarrend en te lage eisen voor de leerling.

Steeds meer extra taken en functies worden gecreëerd: interne begeleiders, remedial teachers, rekenspecialisten, etc. Het helpt niet. Nog meer fragmentatie van instructie, goede mensen die voor de klas weg worden gehaald en in aparte kamertjes aan de slag gaan met de uitvallers. Ze weten veel, maar het bereikt maar weinig kinderen. De leerkracht leert er ook weinig van.

We wandelen maar door met steeds meer last op onze rug. We smeren zalfjes en geven pilletjes, maar vergeten de oorzaak aan te pakken: goede schoenen! De kern wordt niet aangepakt: goed onderwijs door excellent opgeleide leerkrachten die effectieve instructie geven.

Kinderen hebben recht op het beste onderwijs.

Onderwijs gebaseerd op wetenschappelijk bewezen didactieken.

Dat is pas onderwijsvernieuwing.
Onderwijsvernieuwing 2.0, ofwel . . . onderwijsverbetering.